

Jsme hlínou v Božích rukou

Čtení z písma: Jeremiáš 18,1-12, Řím 9,14 -24

Bratři a sestry,

někdy mi připadá, že se mé „křesťanství“ zaměřuje spíše na plnění úkolů a povinností ve sboru, než na život s Bohem. Do mých modliteb se pak dostává jenom to co potřebuji buď já nebo lidé v mé blízkosti. Bůh se pak pomalu stává jakousi mocnou a dobrou silou v pozadí. Myslím, že v tomto nemusím být sama a proto bych vám, a jistě také sama sobě chtěla připomenout již přečtený oddíl z proroka Jeremjáše. Zkusme si ho nejprve převyprávět.

Bůh posílá proroka Jeremjáše do hrnčířova domu. Nechá ho chvíli pozorovat hrnčíře při tvarování nádoby na hrnčířském kruhu. Ale co to? Jeremjáš vidí, že se hrnčíři práce nedaří. Pokud jste někdy zkoušeli práci na hrnčířském kruhu, dobře víte, že se to stává. Stačí trochu víc přitlačit na nevhodné místo a namísto hezké nádoby vám vyjde něco nepoužitelného. Zkušený hrnčíř to samozřejmě ví. Nezlobí se. Jednoduše měkkou nedokončenou nádobu zmačká do hroudě hlíny a začne s jejím tvarováním znovu od začátku. Nezahodí ji, ale dál na ní vytrvale pracuje, dokud nedosáhne kýženého tvaru mísy nebo hrnce podle svého záměru. Nyní Bůh sděluje Jeremjášovi slovo, které má za úkol vyřídit mužům judským a obyvatelům Jeruzaléma.

„Cožpak nemohu naložit s vámi jako ten hrnčíř, dome judský? Jste v mých rukou jako hlína v rukou hrnčířových. Pokud některému národu pohrozím svým hněvem a on přestane dělat to, co považuji za zlé, pak svůj trest odvolám. Pokud ode mě obdrží jiný národ úžasná zaslíbení a bude se dopouštět zlého, pak ho dožene můj hněv. To platí pro vás muži judští, ještě máte příležitost k nápravě.

“ Jaká byla ale reakce těch, jimž bylo toto proroctví určeno? Čekali bychom, že se leknou a v bázni před Bohem změní své jednání. Oni si ale řekli ve svých myslích: „Zbytečné řeči. Ty Jeremjáši jsi prorok a kazatel a proto je jasné že musíš kázat. Vyslechneme tě, ale uděláme si všechno stejně podle sebe.“ Všichni víme, jak to s muži judskými dopadlo. Čekalo je babylonské zajetí. Nepochopili, že Bůh je svrchovaný Pán. On může kterýkoli národ, skupinu lidí a také jednotlivce tvarovat, jak sám uzná za vhodné.

Je proto náladovým tyranem, který něco chvíli buduje a pak, když se mu to nezdá dost dobré, to zničí a začne budovat něco jiného? Nebo je přísný vychovatel, který důsledně trestá sebemenší prohřešek? Ani jedno, ani druhé. Více nám o Něm sdělí následující příběh:

Byl jeden soudce. Soudil mnoho let a všichni o něm věděli, že soudí nepředpojatě a naprosto spravedlivě. Jednou před něj přivedli mladíka. Důkazy hovořily jasně. Ukradl auto, při rychlé jízdě s ním naboural a těžce zranil několik lidí. Po delším váhání ten spravedlivý soudce vynesl rozsudek. Za to, co jsi udělal, tě odsuzuji k deseti letům vězení. Do vězení ale půjdu místo tebe. Ten mladík byl totiž soudcův jediný syn.

Bůh je nejenom svrchovaný Pán, ale také milující otec. Proto za naše hříchy šel On sám v Kristu Ježíši na kříž. Proto On, který je neměnný, říká: „Pokud se přestanete dopouštět toho, co je zlé v mých

očíh, nebudu vás trestat.“ Co to znamená? On nechce trestat, ale odpouštět. Chce naše „účinné pokání“. Abychom nejenom litovali svých hříchů a nepokračovali v nich, ale abychom se obrátili a namísto zla konali dobro. Bůh je svrchovaný Pán a my jsme v Jeho rukou. Může nás tvarovat stejně jako hrnčíř hlínu. Podle mě toto slovo přesahuje oblast hříchu a pokání. Dotýká se také hledání Boží vůle. Možná by se někdo z nás mohl modlit následujícím způsobem. „Chtěl bych Pane nějaký atraktivnější úkol v našem sboru. Něco, co by mě trochu víc bavilo a možná také posunulo do popředí. Třeba bych mohl vyučovat nebo vést chvály. Mám na to dostatek schopností. Ale ty mě pořád vedeš k tomu, abych se modlil s těmi, kdo to potřebují a uklízel v modlitebně.“ Je to stejné jako by se hlína, ze které hrnčíř tvaruje nádobu ozvala: „Drahý hrnčíři, chtěla bych být vázou a mít v sobě květiny, které budou lidé spolu se mnou obdivovat. A ty ze mě děláš hrnec na zelí... nebo hůř... nočník!

“ Nejde o to, že bychom neměli usilovat o vznešenější službu, ale náš Tvůrce může tady a teď potřebovat něco jiného. Také to neznámá, že bychom neměli mít své představy o našem křesťanském životě, životě sboru nebo církve. Máme mít touhu a vizi kam a jak se ve svém sboru rozvíjet, posouvat při práci s dětmi, s formováním mládeže, aby jednou chtěli převzít štafetu péče o sbor hospodářsky, ale i duchovně. Jak se vzájemně podporovat, aby nás to tu těšilo, abychom duchovně rostli a nezkomírali. Aby byla naděje, že když sejeme, jiný bude zalévat a další žnout. Jenomže plnění Boží vůle musí zůstat nadřazené tomu všemu. Známe něco lepšího jak pro jednotlivce, tak pro společenství, než je plnění Boží vůle?

Připomeňme si modlitbu Páně, (budeme ji za chvíli vyslovovat), je v ní „bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“. Tímto uznáváme Boží svrchovanost nad nebem i zemí. Zaznamenala jsem učení o uzdravování, které se odkazuje na verš „Jeho rány nás uzdravily (1Pt 2,25)“. Z toho je v tomto učení vyvozováno, že všichni nemocní musí být uzdraveni. V praxi to ale tak samozřejmě nefunguje. Sám apoštol Pavel měl v těle něco, čemu říkal „osten Satanův“ a co pravděpodobně bylo nějakou nemocí. Bůh není automat na žvýkačky, do kterého vložíme minci a obdržíme to, co chceme. On přece řekl: „Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji (Řím 9,15).

“ Vzpomeňme si na příběh uzdravení slepého od narození (Jan 9,1-7). Učedníci se ptali Pána Ježíše na důvod, proč je vlastně slepý, zda zhřešil on sám nebo jeho rodiče. Dostalo se jim odpovědi, že je slepý proto, aby se na něm zjevily skutky Boží. Možná nás napadne. Jak k tomu ten člověk přišel, když byl kdo ví jak dlouho slepý? Nemohl po svém uzdravení vyčítat Bohu: „Proč jsi mě nechal tak dlouho v temnotě?“ Ne, sama za sebe si myslím, že ho to ani nenapadlo. Chápal své uzdravení jako velký dar a chápal Boha jako svrchovaného vládce a dárce.

A co Bůh očekává od nás? Především to, že se budeme snažit poznávat jeho vůli a žít podle ní. Každému člověku záleží na tom, co si o něm myslí lidé v jejich okolí. My křesťané můžeme však pomalu přicházet na to, že je mnohem důležitější to, co si o nás bude myslet náš Bůh. V centru naší víry nejsme my, ani náš kostel nebo modlitebna, ale náš Pán. On je svrchovaný vládce. On nás může a bude tvarovat stejně, jako hrnčíř tvaruje hlínu do nádoby, kterou právě potřebuje. Někdy do džbánu, jindy do hrnečku, někdy do květináče, či misky pro psa. Nechme mu svrchovanou vůli, ať sám volí co je právě důležité, protože pak je to prospěšné pro nás, pro naše blízké a tak je to prospěšné pro Boží slávu, která má být viditelná na Božím stvoření. Amen

Modlitba: Pane Bože, vem si nás do svých laskavých dlaní a tvaruj nás, třeba i na hrnčířském kruhu.
Tvaruj mne, tvaruj mne tak dlouho, dokud se ti v důvěře a lásce nepoddám, aby ze mne mohla být ta
nejužitečnější nádoba, jaká je právě teď pro tento svět nejpotřebnější. Amen